

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre 10 ft. — kr.
Félévre 5 „ „ „
Negyedévre 2 „ 50 „ „
Egy órára 1 „ „ „

Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő: **Dr. Nagy Zsigmond.**
Kiadók: **Hoffmann és Társa.**

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sorért 5 kr. Nagyobb terjedelmű s többször
hirdetések alkú szerint jutányos áron vetetnek fel. Bélyeg-díj min-
den külön beiktatásért 30 kr.

A sóvárgott csapás.

Budapest, július 24.

Tökéletesen úgy áll a dolog, hogy a közgazdasági kérdésekben a magyar kormányt lefőzték minden vonalon. A mi eddig csak sejtés volt, mert a becsi lapok közleményeiből, — melyek eddig óvatosak és vigyázók voltak, most már ezzel sem fészélyezik magukat Bizonyosak róla, hogy az övék a diadal akár-mennyire vakmerők is a dicsekvésben és akár milyen drasztikus tanúságot tesznek is arról, hogy túl a Lajthán a magyarok lefőzése a cél és hogy ott ugyancsak kihasználták és ki fogják használni a mi államférfiaink gyöngeségét.

Sajna, előreláttuk ezt itthon is. Előre kellett látni. Mert ugyan kik azok, a kik a magyar állam nevébe a közgazdasági kérdések tárgyalását és lebonyolítását végzik.

Csupa műkedvelők, kevés kivétellel a vezető állásokban csupa olyan urak, kiknek legfőljebb halvány fogalmuk van az egész közgazdaságról, a kik olvassák az áruforgalmi és egyéb statisztikát, de nem igen értik annak tanulságait konzekvenciáit és parancsolatait.

A parancsolat, a statisztikai anyag és adatok logikája az volna, hogy az alkuvó államférfiak követeljék az önálló vámterületet, mert ez az egyetlen megoldás, mely mellett ez ország közgazdasági érdekei megóvhatók.

A mi követelés ezen alól jár, az már mind érdek-főladás többé-kevésbé és az esetben mindenütt „többé“ mert ha csak a nagyobb jelentőségű dolgokat vesszük is, eddig valamennyiben a magyarok engedtek és ha engedtek egyben mégis az osztrákok, annak az ára magasabb és elviselhetlenebb, semhogy köszönet vo'na benne.

Annyit már tudunk, hogy a bankkérdésben nem érnek célta a magyarok, hogy a petroleum-vám jelentékeny emelésében ujdonsült osztrák érdekek jut érvényre, hogy a vasuti tarifa-kérdésben a mi hatalmas államvasutaink ezentul egyformán fogják szolgálni az osztrák érdekeket, s hogy az őrlési forgalmat azért szünteti be a magyar kormány, mert örülnek rajta a magyar nagy malmok osztrák versenytársai és hogy az állami szállításoknál a két ország áru egyenlő elbánásban részesülnek, a mi azt jelenti, hogy maga a magyar állam, mint vevő sem védelmezheti majd a saját kis iparát, hanem köteles lesz védelmezni az erős és kiterjedt osztrák ipart.

Eddig nem sokat ért gyakorlatilag

az a rendelet, mely a közszállításoknál a magyar ipar készítményeinek előnyt biztosított, ezuttal pedig akár vissza is vonják mindjárt a rendeletet, mihelyt lezáródnak a közgazdasági alkunak aktái és beüt a harmincz hosszú esztendeig elkészített »vívmaný,« hogy maga a magyar állam sem mer megrendelést tenni olyan kikötéssel, miszerint csak hazai származású és gyártású czikkeket fogad el.

Hasonló vívmaný az is, hogy Ausztria nem törli el az ötven krajczáros gabonavámot, hanem megígéri, hogy majd eltörli tiz esztendő múlva 1906-ban — talán. És ha még azt is elfogadja magyar kormány, ha még az az ígétel is jól esik neki, akkor aztán ne csudálkozzunk már semmin. Mert mióta fennáll a vám- és kereskedelmi szövetség, a tiroli gabonaáru szedése mindig egyszerű visszaélés és közönséges szerződészegés volt osztrák részről, melyet megtorolni kellene és nem új alku tárgyává tenni, vagy épen az új alkuval továbbra is biztosítani, hadd szegje meg az osztrák a szerződést még tiz esztendeig.

Az eddig ösmert vívmanýok koronája azonban mégis a fogyasztási adók elszámolására nézve történt megállapodás. Miután a multa nézve Magyarországot illető fogyasztási adókból Ausztria magának tulajdonított el évenként, mondjuk csak annyit, a mennyit most maga beismert; 3—4 milliót, végre hozzájárul nagy kegyesen, ám jó, élvezze Magyarország az öt illető fogyasztási adókat, mivel azonban ily módon 3—4 millió forinttal több lesz évenként a jövedelme, ezt a nyereségét fizesse vissza Ausztriának a fölemelendő kvótában, lehetőleg megtoldva még egy-két millióval.

Szinte kacagni való a közgazdasági alkunak ez a módja és kacagnak is rajta mindenütt, csak a mi ne kaczagjunk, hanem szorítsuk össze az ök-leinket.

Részint azért mert a multban ilyen kedélyesen eltúrta a kormányunk a kifosztásunkat, részint mert a jövőre is a folytatásra készülődik ennek más alakban más czim alatt.

Egész határozottsággal számítanak erre odaát, az a bizonyos. Egyiket a másikkért azt mondja az osztrák kormány és minden arra mutat, hogy a magyar miniszterek ki nem merik jelenteni az ellenkezőt, hanem eltüri, hogy a fogyasztási adó révén megszűnő kizsákmánnyolás átháríttassék és fokoztassék a kvóta czimén, melynek a vám- és kereskedelmi szövetség megújítása ut-

ján való megállapításáról Bécsben hallant sem akarnak.

Nyiltan kifejezi ezt a Neue Freie Presse a következőkben: — »Önként felöltik a kérdés, lehetséges-e oly értekezletnél, a melynek célja a hónapok óta függőben levő kiegyezési tárgyalásokat befejezni és azokat javaslatok alakjában a parlament elé vinni a kiegyezési kérdések fő tárgyát, a kvótát megelőzni. A kormányok is tudják azt, hogy minden kiegyezési javaslat meddő és minden kiegyezés értéktelen ha nem sikerül közösügyek hozzájárulási arányát megállapítani. — A tárgyalások különböző stádiumában épen ez a kérdés volt úgy Bécsben, mint Budapeston a tárgyalások kezdete és epilógja.

Épen ezért ezuttal is szó volt természetesen a kvótáról. Vám- és kereskedelmi szerződés, fogyasztási adók és bankkérdés kvóta nélkül le nem tárgyalható. És annak nem az értelme a mit mi óhajtanának, hanem az, hogy ha kvóta-emelés alól mégis menekülni bírnának a magyarok, akkor az osztrákok ragaszkodni fognak az eddig élvezett 3—4 millió jögtalan haszonhoz.

Milyen kár, hogy nincsen ezzel szemben a helyzet magaslatán levő kormány mely kijelentené az ultimátumot a kvótára, a vám és a kereskedelmi szövetség megkötéséről pedig »nagy-lelkűen« lemondana. Ebben az egyben hadd lenne már igazuk az osztrákoknak, nekünk pedig hadd ütne be a közgazdasági önállóság sóvárogva várt »csapása«.

Egy képviselő.

A szatmári h. esperes ügye.

Debreczen, július 24.

Megirtuk annak idején, hogy a szatmári ev. ref. egyházmegye f. é. június 15-iki közgyűlésén magáévá tette h-esperesének ügyét, melyet az egyházker. közgyűlés kormányparti többségének eljárása folytán elszenvadni kénytelen volt s elhatározta, hogy a rosszul értesült egyházházkerülettől a jobban értesülthöz appellál, egyszersmind az egyházkerülethez intézendő feliratát S z ó z a t alakjában a többi egyházkerületekkel és egyházmegyékkel is megismerteti. Ma megkaptuk a gyűlés jegyzőkönyvét s annak mellékletéül a F e l i r a t o t s azzal ugyanegy tartalmu S z ó z a t o t. Az előbbit a következőkben közöljük egész terjedelmében.

Főlrát az egyházkerületre.

Főtiszteletű és Méltóságos Egyházkerületi Közgyűlés!

Jól méltóztatik tudni, hogy egyházme-gyénk esperese Szarka Boldizsár a mult 1895.

évi december hava 13-ika óta súlyos testi betegségre esvén, nem végezheti esperesi teendőit.

Végezte helyette egyházmegyei gondnok törvényeink szellemében történt felkérése folytán Békely Albert botfaládi lelkész és egyházmegyei egyik hivatalára nézve idősebb tanácsbíró a folyó 1896. évi április hava 9—10 napjain tartott egyházmegyei közgyűlésünkig. Ekkor másnemű, nagymű elfoglaltatására hivatkozással letette az esperesi helyettesítés tisztségét s egyházmegyénk sajnálatos bár, de fölmentve őt, Biki Károly győgytelevi lelkészt s másik hivatalára nézve idősebb tanácsbírórt kérte és hatalmazta föl legott az esperesi teendő végzésére és az egyházmegyei ügyek intézésére. Így természetesen megbizta őt azazal is, hogy Szarka Boldizsár beteg esperesünk helyett az egyházkerületi közgyűlésre menjen föl; ez alapon a főtiszteletű és méltóságos kerületi elnökség 921. és 1165. sz. leiratával megis hívta őt a kerületi gyűlés többi tagjaival együtt a folyó év május hava 28—30. napjain tartott egyházkerületi közgyűlésre.

Azonban a kerületi gyűlés többsége (37.) a kisebbség (29) szavazata ellenében megosztotta h. esperesünket attól, hogy e kerületi közgyűlésen szavazati joggal bírva, az espereseket megillető hatás- és jogkörrel tevéleges tag lehessen, holott ugyanekkor a felsőszabadosi esperes b. e. Lukács Ödönt helyettesítő Nagymáte Albert szavazati joga s ezzel együtt tevéleges tagsága teljesen epen hagyatott.

Megvalljuk föl, és méltóságos egyházkerületi közgyűlés, hogy ez a bánásmód fölöttébb sérti egyházmegyénk összeségét, azért is f. év június hó 15-ik napján F.-Gyarmaton épen e tárgyan tartott rendkívüli közgyűlésünk elhatározta, hogy a tanúsított bánásmód által egyházmegyénken ejtett sérelem orvoslását szorgalmazza a jobban értesülő föl, és méltóságos egyházkerületi közgyűlésnél.

Ez a czélja jelen föliratunknak.

Főtiszt, és Méltóságos egyházkerületi közgyűlés! Midőn egyházmegyénk a súlyos betegségre esett Szarka Boldizsár esperes helyettesítéséről gondoskodott, a gyakorlati szükséglet és a humanizmus követelményeinek akart eleget tenni.

A gyakorlati szükséglet ugyanis azt követelte, hogy egyházmegyénk hajója egy napra

se maradjon kormányos nélkül, az egymásra toltuló ügyek minden pillanatban megtalálják az intéző organumot, egyházmegyei közigazgatásunk fennakadás nélkül folydogáljon rendes medrében.

Egyházi törvényünk — sajnos! — nem mondja meg, hogy ily esetben ki helyettesítse az esperest, de a fennálló gyakorlat, a régi jogszokás alapján egész helyesen állítható egyházmegyénk az esperes helyetteséül egyik érdemes tanácsbíráját.

A humanizmus is azt követelte, hogy midőn tisztelt és szeretett esperesünk súlyos testi bénasága miatt képtelen az esperesi tiszt végezésére, de orvosai folyton biztatják, egyházmegyénk remélve-reméli, hogy ha huzamosabb idő alatt is, de visszanyerendi teljes testi épséget: ne fossza meg őt erőszakkal esperesi tisztétől és állásától, mindaddig, míg ő maga is reménykedvén fölépülése iránt, ragaszkodik esperesi állásához, ne válasszon helyette új rendes esperest, hanem a lehetőségig várva fölgyógyulását, helyettesítéséről gondoskodjék.

S midőn a helyettesítésről gondoskodott egyházmegyénk, kellett, hogy a helyettes esperest ugyanazon jog- és hatáskörrel ruházza föl, a minőt egyházi törvényünk a rendes esperest számára főtart és biztosít; mert különben ismét a legnagyobb gyakorlati nehézségek állanak a helyettesítő esperes utjába: senki sem mondhatván meg neki teljes határozottsággal, hogy melyik dolgot végezheti melyik ügyet irtezheti el legalis érvénynyel és melyiket nem? Szó sem lehetett tehát arról, hogy helyettes esperesünkkel szemben az esperesi rezervált jogokat megszorítsa egyházmegyénk, de ugyanezen alapon a kerületnek sem lehet szerintünk joga a megszorítást alkalmazni. Nem pedig azért, mert ha tételes törvény nem tiltja is ezt, tiltja a fent álló és soha senki által kérdésessé nem tett jogszokás, melyne fogva a meghalt esperes helyettese ugyanazon kötelezettségek mellett ugyanazon jogokat élvezte és gyakorolta, mint bármelyik élő esperes. S az eset, föl, és méltóságos egyházkerületi közgyűlés, teljesen analog, mert ha nem is halt meg Szarka Boldizsár esperes, de — mint már rámutattunk — huzamosabb idő óta súlyos beteg, jez idő szerint is csak a mindeneket tudó lsten tudhatja meddig leend még feje fölötti összecsoporto-

solva a megpróbáltatás fellege, annál fogva az ő beteg testében csakugyan halva fekszik egyházmegyénk rendes esperese.

És ime egyházi törvényünk egyáltalán nem provideál az esperes helyettesítésről csupán a közgyűlés tartamára (e. t. 39. §.) a törvény rideg értelmezése alapján, tehát még halál esetén sem lehetne szó az esperes helyettesítéséről; ha a gyakorlati szükséglet teremtette jogszokás alapján még is lehet és ha ez a halál esetén helyettesítő minden ellenvetés nélkül jog és hatáskörrel helyettesíti az esperest még a kerületi közgyűlésen is, hát akkor súlyos betegség esetén mért ne lehetne ugyanugy helyettesíteni az esperest? Ha a halál esetén helyettesítő teljes szabadsággal mozoghat az esperesi jog és hatáskörben még a kerület szeméi előtt is: miért ne mozoghatna ugyanugy a súlyos betegség esetén helyettesítő?

Ha a halál esetén helyettesítő az egyházi törvény 161—165-ik §§-aiban megjelölt fontos és nagy felelősséggel járó esperesi kötelezettségeket és jogokat végzi és használja, sőt mindezek teljes súlylyal ránehezülnek a huzamosabb betegség esetén helyettesítő esperes vállaira is: miért, mi alapon, mi joggal vonatnak meg utóbbtól csupán az idézett 161. §. b) pontjában körvonalozott esperesi jog és hatáskör?

S ha megvonatik, — mint megvonatott egyházmegyénk h. esperesétől: nem erősen szembeszökik-e a viszásság, mely a kétféle mértéket alkalmazni látszó eljárás folytán szülemlik meg, s nem méltán érzi-e magát mélyen sértve az a testület, mely bánásmódra legkevésbé volt elkészülve?

S egyházmegyénk éppen nem volt elkészülve a kerület többségének ilyen magatartására; nem, meri a fentebb vázoltak alapján teljes jóhiszeműséggel küldte kerületi közgyűlésünkre helyettes esperesét, ily jóhiszeműleg hívta őt meg a kerületi közgyűlés többi tevéleges tagjaival együtt a föl, és méltóságos kerületi elnökség is; annál inkább, mert ha praecedens nem is fordult elő a közelmúltban egyházkerületünk eddigi életében, még sem áll praecedens nélkül ez a mostani eset.

(Vége köv.)

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

KOSSUTH SIRJÁN.

Örökre szent sir, legfajóbb valóság
Lángszellemet oh, mondá, miért fődéd el?
S miért lelkének égő hooszerepmét?
Csöndes magányod reszkető ködével...
— Szükségünk volna ajka szózatára,
Mennénk utána most is tűzbe! lángba!
Mosolygva várnánk száz sebet, halált is,
Csak ő vezetne... hajh! de mindhiába...

Sirasd hazám, sirasd; de mégse, mégse:
Nem halt meg ő, nem halt meg a halállal!
Csupán csak teste szunnyad lenn a földben;
De lelke él még milliókon által...
S lobogva száll minden magyar szívére —
Szent honszerelmet, azt, azt gyújtva rája,
Hogy új s meg újabb büszke ezredévben
Legyen dicsőbb e nemzet szép hazája.

Szabadsághősök fölszentelt vezére!
Oh élni fogsz te ércebe, kőbe, dalban —
Honért rajongó szent szivdobbanásban,
Örök himnuszban és siró sohajban...
— Hódítva szállsz szép hied röpke szárnyán —
S eszméid lángja mind tovább, tovább hág —
És győzelemről győzelemre járnak:
Egyenlőség! Testvériség! Szabadság!

Dicsőbb jövőnk képével édelegve.

Oh, szent öreg! aludt csak csöndes álmod —
Mit óhajtal emésztő vágyban égve,
Oh, fájdalom — sokára fölhalad:
Hazádban vagy... földjevel már befödve,
Mint üstökös csodásan visszazaliva —
Hogy sirhalmodnak drága templománál,
Oh, ott szövdjék lelkünk minden álma...

— Atok reá, ki balgán megtagadja
S bűnös kezekkel tépi sir-virágát!
Oh, nem, nem, millió szív egybedobban:
So'sem tagadja meg szent Messiását!
— Égjen mámorban csengő billikomnál,
Vagy fenyves napját néma gyászba lassa:
Örökre tudja: sirján kél a hajnal:
Ez árva nemzet szebb fölámadása!!

Kovácsy Kálmán.

Holnap.

A »Debreczen» tárczaja.
Írta: Vértessy Gyula.

Ott ült az egyik kiállítás vendéglő tornácán. A pinczér szolgálatra készen álldogált a háta mögött s azzal a megkülönböztett tisztelttel s előzékenységgel szolgálta ki, a melylyel csak az ismerős vendégeket szokta.
Dérzsy Pált jól ismerte. Előkelő, uri ember volt, a mellett elég jó nevű író, a ki

ugyan ezt a foglalkozást mindig úgy tüntette fel, mint valami kicsinyiendő mellékfoglalkozást, holott ebből élt. A legelőkelőbb vendéglőkbe járt, jó kompániakkal, uri asszonyokkal, uri kisasszonyokkal, az öltözete mindig kifogástalan volt, elintézetlen ügyei nem voltak, szóval gavallérnak tartotta mindenki. Az is volt. És most egyszerre csak közbejön ez az ostobaság és vége mindennek.

Az utolsó vacsorát rendeli meg ma este. Holnap már este lesz neki mindörökké. Bizony csak ostoba dolog ez az egész élet. Ma még látni, hallani, enni, inni, érezni, élvezni és holnap már feküdni mozdulatlanul, mint valami leütött állat, mint valami összetaposott bogár. Holnaputánra meg elfelejtik az embert akár csak azokat.

— Mit parancsol azután nagyságos ur? kérdezi már harmadszor a bajlángó pinczér a szórakozott embert, a ki még kezében tartotta az étlapot, gondolataival egész másfelé kalandozott.

— Aha, igaz! Mit eszem? Rákot először.
— De hiszen azt most tetszett enni.
Elrestelte magát és szinte félve néz a pinczér arczára, hogy az most nem mosolyog-e rajta, mert bizonyára azt hiheti, hogy teljesen be van csipve! Hogyne, a ki nem emlékezik, arra, hogy az előbbi öt perczen mit evett!

Összeállítja azután a menüjét. Jó drága ételek, gyümölcs-ujdonság, francia pezsgő! Minek takarékoskodni! Ötven forint van nála s az elég holnapig! A másvilágra meg nem kell költséget magával vinni. Oda ingyen szállítják s a legjobb akarat mellett sem költhet

Szeremlei József temetése.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, július 24.

Tegnap reggel a fél hat órai vonatjal indult Bőszörmény felé Debreczen felől a Szeremlei József volt ev. ref. esperes temetésére zárandokló gyászoló gyülekezet. Nemcsak a debreczeniek, hanem az egész szabolcsi rész, úgy az alsó, mint a felső szabolcsi kerületből, valamint a debreczeni egyházmegyéhez tartozó többi községekből tegnap reggel érkeztek Bőszörménybe, teljesen megtöltvén az ilyen emóciókhoz nem szokott viczinális vasutacska vagonjait. Debreczenből a következőket láttuk a vonatra felülni egy részt a nagy, másrészt a vásártéri állomáson: Kiss Áron püspököt, gf. Dégenfeld József főispán, egyházm. gondnokot, továbbá Kiss Albert debreczeni lelkészt és orsz. képviselőt, Rásó Gyula kir. tan. alispánt, dr. Öreg János, Orosovics István, Balogh Ferencz, Kovács Lajos főisk. tanárokat, Jókai István közpisk. felügyelőt, Lengyel Imrét, Márk Endrét.

A mint H.-Bőszörménybe megérkeztünk, az állomáson már láttuk azt a nagy gyülekezetet, a mely a Szeremlei József végtisztességét megadni készült.

Az állomásra kirendelt bérkocsikon a gimnázium épületébe érkeztek, a hol ki-ki átöltözhetett s aztán Bakóczy János ref. lelkész házához gyűltek egybe az egyházkerület tagjai, s itt várták be, míg meghúzták a gyülekezésre hívó harangot.

Az alatt a halottas háznál, — ahol a gyászba borult családot a temetésre megérkezett legközelebbi rokonaik, dr. Szeremlei Mihály turkevei orvos és Szeremlei Samu h.-vásárhelyi lelkész, az elhunyt testvérei, Budai János lelkész, az utóbbinak veje, Baksa a Lajos alsó-zsoltai tanító nejevel szül. Nyilas Erzsikével és nővére Baksa Mariska, férjezett Nagy

Károlyné, h.-bánási tanítóné, az elhunyt unoka-öccse és huga igyekeztek vigasztalni, kézzel-kézzel adta a nép a kilincset, hogy még egyszer lássa — ha lezártan is — szeretett lelkipásztorának koporsóját, melyet a koszoruk teljesen befedtek. A szebbnél-szebb koszorukról lefűző szalagok a következő feliratokkal hirdették eredetüket:

Felejthetetlen kedves jó ferjének — hü felesége. Kedves testvérének, Józsefnek — Mihály kedves atyjoknak — Rózsa és Sándor. Isten vedel kedves jó nagyapa Szeretett nagybátyáknak — a Baksa testvérek. A hajdu-bőszörményi ev. ref. egyház szeretett lelkészének. Hajdu-Bőszörmény város közönsége, Szeretett volt esperesének — az egyházmegye, Szeretett papjának — a helybeli tanító testület, kedves lelkésztársának — Bakóczy János. Felejthetetlen elnöktársának — ifj. Sövényi Gábor. Kedves emlékü lelkészének — a t.-dobi ref. egyház. Tiszteletünk jeléül a tanárok. Schuch József — mely tisztelete jeléül. A polgári Casino — érdemes tagjának.

A gyülekező harangszó kongása közben egyre érkeztek az udvarra a résztvevők, kik közül a következőket sikerült feljegyeznünk a már említettek kivül: Zsigmond Sándor alsó szabolcs-hajduvidéki, Görömbéi Péter felső szabolcsi, Davidházy János debreczeni, Szabó János békésbányai, Doroghay Lajos heves-nagykunsági espereseket, Tóth Lajos t. dobi lelkészt, az elhunyt utódját, Bodogh Károly t.-dobi nyugd. ev. ref. tanítót, az elhunyt 20 éven át társát a t.-dobi ref. egyház szellemi gondozásában, Bakóczy János bőszörményi másik lelkészt, Mózes András ny.-bátori, Szabó Lajos hadházi ev. ref. lelkészeket, ifj. Sövényi Gábort, a bőszörményi ev. ref. egyház főgondnokát, a tanári és tanítói kar tagjait, még igen sok ismerőst, jóbarátot a közeli és távolabbi vidékekről, úgy hogy maga az érkezettek száma szomorúan impozás csoportot alkotott, a melyhez aztán méltán csatlakozott H.-Bőszörménynek huszezernyi református népe, mely egészen megtöltötte az udvart s a ház előtti teret.

Az udvaron a h.-bőszörményi polgári daloskör énekével kezdődött a szertartás, melyet aztán közének követett. Ennek végeztével a jelevolt papság vette körül Zsigmond Sándor esperes vezetés alatt a koporsót s vitte rudakon a templom előtt álló halottas kocsira, melyet gyönyörűen feldíszítve négy fekete ló húzott.

A templomban a daloskör s a gyülekezet éneke után Zsigmond Sándor esperes, az elhunyt tisztben utóda lépett a szószékre s mondott gyönyörű imát és beszédet. A szónoki hévvel, de egyszersmind az egyéni fájdalom parancsolta megindultság hangján előadott remek beszéd mély hatást tett a templom minden zugát zsufolásig megtöltött közönségre. Méltatta benne az elhunyt nagy érdemeit, remek jellemét, nagyon dományát, készültését, mély belátását, vezetői hivatottságát s a lelki gondozásra rátermettségét, mintaszerű családi életét és a ragaszkodást, melylyel iránta az egész egyház és egyházmegye, valamint összes ismerősei viseltettek. Elbucszította az elhunytat itt hagyott családjától, lefestvén előttünk a jól betöltött élet mintaképét, a mennyi atyjához méltó családfőt s ebben mutatva meg nekik a vigasztalás gyógyírjának forrását: igyekezzenek hozzá hasonlók, reá méltók lenni: akkor megtalálják a súlyos csapásért a vigasztalást.

A remek beszéd után ismét a daloskör és a gyülekezet éneke következett, mely után az impozáns menet megindult a temető felé. A menetet a tanítói kar és az iskolás gyermekek vezették énekelve, utánuk a kerület papsága élén Kiss Áron püspökkel, aztán következett a koszorukkal megrakott gyászokcsi a koporsóval, melyet a gyászoló család férfi tagjai gyalog, nőtagjai pedig kocsikon követtek s aztán az ismerősök és résztvevők óriási tömege.

A temetőben, hol elhunyt kis fiának felnyitott sírja várta a megdicsőült apát, ifj. Sövényi Gábor, a bőszörményi ev. ref. egyház főgondnoka és az elhunyt az egyháztanácsban tizenhárom éven át elnöktársa bucsuzott el tőle a maga és egyháza nevében remek beszéddel, mely után a gyülekezet éneke következett a behatolás végeig s a Szeremlei József teste visszaadott az anyaföldnek, miután lelke megtalálta az ő Istenét!

el a bosszu uton egy fillért sem! Örökösök pedig nincsenek, a kik az ötven forintos hagyatékra számíthatnának.

S a mint elfondolja az összes ügyeinek ezt a holnap történi sommás és biztos elintézését, hát szinte kellemes érzéssel gondol erre a befejezésre.

Az egész dolog nem jár kinnal. Legfeljebb az az egypár óra, közvetlen az öngyilkosság előtt, az lehet kellemetlen, de aztán gyorsan vége van mindennek. Egy kettő! A golyó bent van a halántékban, vagy a szivben. Es rendben van minden! Nem kell többé törődnie a kenyérszerzéssel; nem kell naponként oda-elfőltetnie magát az íróasztalhoz s dolgozni akkor is, mikor legkisebb kedve nincs hozzá; nem kell töprengenie a holnap, hotnapután fölött. Be lesz végezve a jelen, a mult, a jövő. Reá nézve megáll a világ abban a pillanatban, mikor elcsententi a pisztoly ravaszát.

És milyen jó lesz majd az a nyugalom, az a békés csend — a miben eddig kevés része volt. Tulajdonképpen mámorban futotta a végig az életét. Hol a munka mámor, hol a szerelemé, hol a játéké, hol pedig a pezsgőé üzte, hajította az íróasztalához, a csásos nő ajkához, a játékasztalhoz vagy az orfeumok durva meztelenségei közé.

Mámorban élt ez a fiatal ember, mióta csak felkerült Pestre, a kis, vidéki ügyvédi irodából. Azzal jött fel, hogy majd leteszi a szigorlatait s a vége az lett, hogy belekeveredett az újságírók kompániájába s azokról ráragadt a legveszedelmesebb nyavalya: az írás mestersége.

Jó szeme volt a legénynek, sokat látott; csinos fiu volt, sokat élt át — dolgozni is sokat tudott, olesón is adta a dolgait, mert számárfóval eleintén a dicsőségért dolgozott — s így csakhamar egész jó nevű fiatal íróvá küzdötte fel magát.

Annnyival könnyebben ment, mert sok személyes, kedves tulajdonsága volt ennek a fiatal embernek. Jó pajtás, jó mulató czimbora volt s a fehér asztalnál a maga részére hódította a legeszesebb kritikust is és a legelkeseredettebb s legirigyebb kollegát is.

Szerettek őt, beszéltek róla, foglalkoztak vele. A kis birtokát, odalent az Alföldön, azt bizony ráköltötte ezekre az ismerkedésekre, ezekre a baráti vacorákra, melyek az ő iroi utjának az egyenetlésére voltak hivatva.

A számítás nem is volt rossz, Sőt a befektetés ebbe az üzleti vállalatba egészen helyesnek látszott.

Megteremti a nevét s akkor azután többet kereshet a nevével, mint a mennyit évenként kamatoznék a pénze!

Azzal tisztában volt, hogy reá nézve az irodalom csak üzleti vállalat lehet. Okos ember létére érezte, hogy nincs benne semmi zsenialitás és semmi ellenállhatatlan vágy s a hivatás ama komoly és nagy érzése, mely arra ösztönöznék, hogy valami nagyot, dicsőt alkosszon. Nem, ő csak írómesterember volt s nem is akart több lenni. Csak azt akarta, hogy portékai számára piacot teremtsen, a hova mindig biztosan szállithasson.

Rendben is lett volna a dolog, ha ott maradt volna kiskereskedésnél. De kezdte nni a dolgot, az újságoknál való napi chablon-

munkát, meg aztán odahaza a tárczaferagást, mely neki, mint nem igazi írónak, csak álléle írótáznak — nem nyújtott semmi gyönyörűséget, csak kénytelen-kelletlen munka volt az egész.

Megunta és üzletét meg akarta nagyobbitani.

En gros — akart dolgozni! Nagyban vagyis úgy, hogy tulajdonképpen semmit se dolgozzék. A nőülésre gondolt. Elvégre — gondolta — elég csinos fiu, elcsavarta már a fejét egy pár hölgynek, hát miért ne próbálkoznék most meg valamelyik százezres kisaszonnyal.

És ekkor történt, hogy a véletlen valami eljegyzési lakomán összevezette őt Kréner Olgyával.

Kréner valamikor még maga is ugyan-csak verzte a cipőket a boltjában — de ez régen volt, talán igaz se volt. — Ő maga, ha kérdeznék tőle, bizonyára nem emlékeznék rá. Olga kisaszony pedig bizonyára menten elajulna, ha akadna valami szemtelen ember a ki ezt emlegetni merésznék.

A gögös, pénzére büszke burgerfamiának tetszett a csinos megjelenésű, jó modoru, jó nevű fiatal ember, a minthogy ezeknél az embereknél mindig van valamelyes hatása a jó régi névnek, az uras fellépésnek s annak, ha az ember az alispán nagybátyjáról vagy valamelyik méltóságos nagynénjéről beszél.

(Vege köv.)

Adjon az ég itt hagyott özvegyének, fiainak, leányainak és unokáinak erőt a nagy veszteség elviselésére s vigasztalásul segítse őket az elhunyt család fentartónak pótlásául az élet terheinek elviselésében! K. Gy.

Affendákisz Budapesten.

Debreczen, július 24.

A f f f e n d a k i s z Periklesz, a hirhedt kasszabetőrő tegnap este 8 óra 10 perczkor megérkezett Budapestre. — Az ottan történetekről alábbi távirataink adnak számot, itt előbb kiegészítjük tegnapi tudósításunkat az azóta nyert értesüléseinkkel arról a kihallgatásról, amelyet a máramarosszigeti királyi ügyészségnél Oláh Miklós dr. kir. ügyész végzett.

A máramarosszigeti kir. ügyészség vezetője tegnap este kapta meg a pestvidéki kir. ügyészség reklamáció táviratát, mely szerint az elfogott rabszökevény erős fedezet mellett azonnal utnak indítandó a fővárosba.

Affendákisz alig egy napig volt lakója a máramarosszigeti kir. ügyészség fogházának, a melyben éber őrizet mellett a lehető legkiméletesebb bánásmódban részesítették.

Tegnap d. e. 10 órakor érkezett meg a vonattal Máramarosszigetre Jeremán János és Russiu László csendőrök kíséretében a kir. ügyészségnél Oláh Miklós dr. ügyész eszközölte kihallgatását.

Eleinte francia nyelven intéztek hozzá kérdéseket, de később Affendákisz határozott kívánságára olasz nyelven folytatták a kihallgatást.

Oláh kir. ügyész Affendákisz óhajának engedve, azonnal elhívatta De Péter kaszinói vendéglőst, aki ezután a tolmács szerepét vitte.

A kihallgatást olasz nyelven újra kezdték.

Nevét mindjárt megvallotta. Arra a kérdésre, melyik uton jöttek Máramarosszigetre, az elfogott fegyenc csak ennyit mondott:

— Az országuton.

— Hát raboltak-e az uton? — kérdezte tőle hirtelen a kir. ügyész.

Affendákisz hirtelen kiegyenesedett s büszkén vágta vissza:

— Arra nem volt szükségem.

Az elfogás részleteinl arra a kérdésre: ki fogta el, megvető közmozdulattal ezt a választ adta:

— Egy civilizált ember.

Személyére nézve, a hozzá intézett kérdésekre nyugodtan elmondta, hogy Evióban, Görögország egyik falujában született. Életének nagyrésztét utazással töltötte. Rokoni Afrikában Caíróban élnek. Ő a mérnöki pályára készült s el is végezte tanulmányait, de vizsgát nem tett s így diplomája nincsen. — Nyelvismerete a görög, anyanyelve kívül, a melyet legjobban beszél az olasz és francia.

A kihallgatás folyamán nyugodtan és intelligens emberre valló, illedemesen viselkedett. Egyszer szakította félbe csak a kihallgatást, de akkor is bocsánatot kért az ügyésztől e miatt. Az állásban már annyira kifáradt, hogy lábai már remegni kezdték Arra kérté az ügyészt, engedje meg, hogy leülve válaszolhasson a hozzá intézett kérdésekre. A kir. ügyész kérését azonnal teljesítette.

A kihallgatás után visszavezeték czelláába, a hol az éjet kettős őrizet alatt, megvasalás nélkül töltötte.

Még az est folyamán tudatta vele Dankó Pál fogházfe ügyelő, hogy ma reggel már utnak indítják a főváros felé.

Affendákisz nyugodtan fogadta a hírt s kevéssel rá már átomra hajtotta fejét.

Ma reggel 5 órakor már felkötötték s kevéssel fél hat óra után Dankó Pál fogházfelügyelő czellájába lépve rá tette kezére a bilincseket s azután két börtönőr kíséretében a vasúti állomáshoz kísérték. A betőrő király Budapestre érkezésének körülményeiről a következő táviratokat kapjuk a budapesti rendes levelezőnkől a kora regeli órákban:

A megérkezés.

Budapest, jul. 24. (A »Debr.« ered. táv. A f f e n d a k i s z tegnap este 8 óra tíz perczkor érkezett meg Budapestre erős fedezet mellett a keleti pályaudvaron. Az esti lapok utján gyorsan elterjedt megérkezésének híre az egész fővo-ban, tehát óriási tömeg vonult ki az állomásra, mely a vonat megérkezésekor riadó éljenzéssel fogadta.

Rendőri brutalitások.

Budapest, július 24. (A »Debreczen« ered. táv.) Az éljenzés valamint a rendőrség izgatottsága, hogy megláthatja s keze közé kaparítja a hirhedt gazembert, a kit ő megszökni engedett s a melyért a várakozó közönségtől igen sok és gunyos megjegyzéseket kellett elszenvednie, olyan jeleneteket idézett elő a pályaudvaron, a melyek teljesen méltók arra, hogy a csak a napokban hivatalosan, törvényszéki ítélettel ratifikált május 10-iki vérengzések utódjainak nevezessenek. — A rendőrségteljes brutálitása s a kezdte meg a teljesen nyugodtan álló tömeget visszazsörtani, ez persze nem engedett. Erre aztán kitört a rendőrség dühe. Kardjait a t elő rántotta k kardlappal kezdték verni g tömeget. Aki elő mert lépni, irgalmatlanul elverték és letartóztatták.

A tömeg természetesen óriási abczugolásban tört ki, szintén neki ment dühében a garázda rendőröknek s óriási verekedés támadt a pályaudvaron a nép és a rendőrség között. A kinn volt rendőrtiszttviselők szótlanaul néztek alantasaik galád brutalitását.

Elfogott hirlapírók.

Budapest, július 24. (A »Debr.« ered. táv.) Az izgalom, a mely a pályaudvaron volt egész közönséget elfogta, akkor hágott tetőpontra, mikor a rendőrség a hirlapírókat hivatásuk teljesítésében megakadályozta.

A budapesti lapok ugyanis számítva a nagy tolongásra s a rendőri közegeknek már jól ismert erőszakosságra való hajlandóságára: Rudnay főkapitánytól külön engedélyt kértek, hogy Affendákisz kíséretéhez hozzajutva, a szökevény nyelv és kísérelővel beszélgethessenek. A főkapitány megadta az engedélyt s a pályaudvaron erőszakoskodó rendőrség mégsem bocsátotta a hirlapírókat a vonathoz. A Pesti Hirlap és Magyar Ujság cz. kormányárti lapok tudósítói hivatkoztak a főkapitány engedélyére.

Erre a rendőrök elfogták a két hirlapírókat és ütlegelve a rendőri szobába kísérték. Az ügyeletes rendőrtiszt igazolás után szabadon bocsátotta őket, mire a megsértett hirlapírók Rudnay főkapitányhoz hajtottak.

Rudnay a rendőrségről.

Budapest, jul. 24. (A »Debr.« ered. táv.) Mikor a hirlapírók a főkapitányság épületébe értek, Ruday Béla főkapitánynak már volt tudomása a gyalázatos tettéről. Rögtön fogadta a hirlapírókat, akiknek meghallgatta panaszát s kérdezőskö-

dött tőlük a rendőrök eljárásáról. A hirlapírók beszéde után teljesen konsternálva fakadt ki a főkapitány: **Ez gyalázat!** A legszigorubb vizsgálatot fogom megindítani. — Lgyenek az urak nyugodtan, az ilyen söpredékkel szemben tudni fogom kötelességemet.

A budapesti hirlapírók mozgalma.

Budapest, július 24. (A »Debr.« ered. táv.) A budapesti hirlapírók körében óriási mezbotránkoztatást keltett a rendőrség brutalitása s a mozgalom indult meg, hogy testületileg követeljének megtorlást a sértésért.

Ujdonságok.

* **Kiss Albert ellenfele.** E cím alatt a »Debreczeni Ellenőr« tegnap számában oly közlemény jelent meg, melyet szó nélkül nem hagyhatunk. Köztudomásu, hogy a székelyhídi választó kerületben néppárti leplezett irányzatu mozgalom indult meg. E mozgalom intézői azt hitték, hogy legbiztosabb talajuk a szentjébbi apátság székhelyén lesz. Ezért mentek Szent-Jobbra, hol keserűen csalódtak. Ez a családás fáj a »Debreczeni Ellenőr« cikkeszőjének és mégis részvétet tetteve szól: »nem tudjuk mivel árthatott Kiss Albert választói előtt a népszerűségének«. — No, ha lapársunk már nem tudja, mi nem feleltük el, hogy a székelyhídi kerület képviselője bőven kivette osztályrészét az egyházpolitikai küzdelmekből. Volt idő, mikor a »Debreczeni Ellenőr« is tudta ezt, de ha lapársunk ily hamar feled, s a meghomlott és egymás ellen marakodó ellenzék töredékek ellen a szabadelvű pártot szervezkedésre és zászlóbontásra hívja fel: mi biztosítjuk őt, hogy azt a szerinte kibontandó szabadelvű párti zászlót nem lesz könnyű győzelemre vinni. Örülünk, hogy lapársunk ily korán eldobta álarczát, mert most már nemcsak mi tudjuk, de mások is tudhatják, hogy »Kiss Albert ellenfele« ott a kerületben az agráriusnak nevezett néppárti töredék, itt a szabadelvű párt dicőségére a »Debreczeui Ellenőr« Gratulálunk e szövetséghez.

* **Választások a vármegyében.** Holnap veszik kezdetüket a vármegyében a rendezett. tanácsu városokban a tisztújítások. Holnap H. Szobnyszón, 27-én H. Nánáson, 29-én H. Böszörményben folynak le a választások, a melyeken Rásó Gyula kir. tan. alispán fog elnökölni. Az alispán a választás előtti napon mindhárom kelyen az új választás alapján megalakítja a képviselőtestületet s másnap megtörténik a tisztújítás. Mint halljuk, nagyobb hullámokat nem fognak verni egyik helyen sem a tisztújítások, például mint Nánáson róli értesítenek bennünket ott ugyanazon tisztikar fog újra megválasztani, mely eddig is híven és becsületesen töltötte be hivatalát. — H.-Nánás szeretett polgármestere Csóhány László tiszteletere — mint értesülünk — a polgárság a választás előestéjén, vasárnap fáklászenét

rendez, hogy ezáltal fejezze ki határtalan tiszteletét és ragaszkodását a derek városi fő iránt. — A polgármester egyhangú megválasztása természetesen egész bizonyos. Egyedüli jelöltek: Berencsi János a t. ügyész, Gál István és Pénzes László az árvászeki ülnöki, Berencsi Gabor a számvevői, Kun László az árvagyámi, Hadas Miklós az adópénztári, Pongor Imre a városi pénztári, Tokaji Imre a csendbiztosi és Csóhány Miklós a 2-ik alkapitányi állásokra, kik mindannyian ebben a hivatalban vannak jelenleg is. Az első alkapitányi állásra jelöltek Sebestyén Miklós, Gál Antal és Sós Sándor, de itt is Sebestyén Miklós a jelenlegi alkapitány megválasztása bizonyosra vehető. Hétfőn délben a választás után a tisztújítás öröme a nagy vendéglőben 100 terítékű bankett lesz.

* Díjnokok nyugdíj ügye. Az összes városi hivataloknál alkalmazott díjnokok f. hó 27 d. u. 6 órakor a rendőri bejelentési hivatal helyiségében Márk Endre ügyvéd elnöklété alatt ülést tartanak, melyen az országos kongresszus f. hó 11-iki lefolyásáról a küldöttségi tagok jelentéseit és a nyugdíj egyetbe való belépést fogják tárgyalni. Továbbá az orsz. díjnok egylet elnöksége Márk Endre úrral közli hogy aug. 1-én 7—8 óra közt az állomáson lesz Darvay Rezső az orsz. díjnok egylet elnöke. Szatmárra megy, egyúttal ott lehet majd vele személyesen beszélni. Így az összes díjnokok részt fognak venni a tisztelgésnél. Kéretnek így egyúttal azon t. urak, kik még be nem iratkoztak, hogy f. hó 27-én iratkozzanak be a fenti egyleti elnöknél.

* Szőnyeg gyár Nagybecskerekén. A m. kir. kereskedelemügyi miniszter felhívása folytán, értesíti a debreczeni keresk. és iparkamara a közönséget, hogy Nagybecskerekén olyan szőnyeggyár részvény társaság alakult mely úgy a smyrnai mint a szerb és más gyárakkal is versenyezhet azért kereskedőink ezen honi ipart a mennyire lehet gyámolítsa.

Gyermekgyilkos anya a törvényszék előtt.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen július 24.

Emlekeznek még olvasóink arra a szörnyű gyermek-gyilkosságra, a melyet Hamar Klára h. bőszőrményi illetőségű cselédleány elkövetett, a feletti szegyenérzetében, hogy egy odaváló asztalos legény Takács Gyulával folytatott szerelmi viszonyának — gyümölcset — a világ előtt elutkolja.

Mi akkor bővebben foglalkoztunk e gyilkossággal a melynek végtárgyalását ma tartották meg az igazságügyi palota II-ik számú tanácstermében.

Pontban 9 és fél órakor nyitotta meg a gyűlést Dr. Szóke István elnök nagy számu érdeklődő közönség előtt.

A törvényszék a következőleg alakult meg: Elnök: dr. Szóke István, szavazó bírák: Nagy Karoly és Konrád Sámuel, ügyész: Dr. Nagy László, jegyző: Uzonyi Géza, védő ügyvéd: Körösy Kálmán, orvos: Dr. Pilitz Sámuel.

A tárgyalás lefolyásáról kiküldött tudósítóink következőkben számol be:

A törvényszék megalakítása után bevezették Hamar Klára vádlottat, egy 24 éves csinos arczu paraszt leányt, a ki megtörtén előadja, hogy a szülés napján egyedül volt odahaza szülei házában, hozzátartozói kint voltak a tanyán — de különben is nem tudtak arról semmit, és csak akkor este jöttek haza, azonban kin háltak az udvaron. Nem emlékszik, hogy mily időtájt történt a szülés, sem arra,

hogy milyen körülmények között történt, de egyáltalán semmire sem emlékszik a mi akkor éjjel vele történt, csak reggel fele jött magához, a mikor is eszméltre jöve, látta, hogy az új szülött ott fekszik mellette, de már akkor meg volt fulva.

Nem tudta, hogy mit csináljon, felkelt és kiment az udvarra, onnan behozott egy ásót és a szoba egyik szegletében a kanapé mellett egy kis gödörbe elásta az újszülöttet. Tagadja, hogy a gyermeket szándéka lett volna megölni sőt ha meg nem ful és abban a helyzetben lett volna, hogy tisztességesen eltarthassa, öröme felnevelte volna.

Ezután felolvasták a bonczjegyző Zsóky György, mely szerint kendőbe takart, szalmával fedett csecesemőnek holtestét találták a földbe ásva és hogy az mily állapotban volt; kitűnik a bonczjegyzőkönyvből, hogy az elásást szülés után csak 6—8 nap mulva vették észre, és hogy a gyermeket szülés után azonnal elásták. Ezután a tvsz. orvosok és k. r. ügyészek intéztek hozzá kérdéseket a melyekre azonban olyan felvilágosításokat ad, mintha épséggel semmiről sem tudna beszámolni, azonban mintha az ügyész is helyesen jegyzi meg — igen különös, hogy még gyermekruhákat sem készített előre, ami azt a szándékot feltételezi, hogy szinte eltökélt szándéka volt, az újszülött megölése.

Ezután a védőügyvéd a vádlott előbbeni életére vonatkozólag tesz kérdést — a mire azonban az elnök a feleletet — megadni, nem tartja szükségesnek — a mit jegyzőkönyvbe vesznek.

Hamar Mihály a vádlott apja 69 éves ref. bőszőrményi lakor nem kíván tanuvalomást tenni.

Hamar Mihályné a vádlott édes anyja 62 éves, kész tanu vallomást tenni. — Husvét táján tünt fel neki leánya állapotja — akkor orvoshoz mentek — a ki mondta, hogy leánya áldott állapotban van. Ő azonban nem szót neki egy rossz szót sem mert félt, hogy a leánya elemészti magát.

Különben vallomása — a leányával ellenkezett — mikor azt állította, hogy leánya állapotáról tudomással bírt. Azonban a szülésről ő sem tudott semmit. Vallomása legfontosabb volt.

Hamar András a vádlott bátyja 35 éves, ref. nem kíván vallomást tenni.

Hamar Andrásné mint sógornő nem jó viszonyban volt a vádlottal, vallomása jelentéktelen.

A törv. orvos előadja, hogy fulladást nem csak külerőszak idézhet elő hanem az belsőleg is történhetik, sőt jelen esetben külerőszaknak semmi nyoma nincsen, hanem megtörténhetett az, hogy a szülésnél bekövetkezni szokott agygyomlás idézte elő a fulladást — a melynek külföldben a szülés körül végbe menő gondatlan kezelés is lehet oka. Továbbá mondja, hogy a halált mindenestre ezen légzés elmaradása — tehát fulladás okozta, s a fulladás elásás előtt is bekövetkezhetett, — és hogy az anyának erőszakos hozzájárulása nem épen szükségeltetett a megfulladáshoz.

Az ügyész indítványozza, hogy Hamar Mihályné és Hamar Andrásné tanuk meghittellensenek, a mi megtörténik.

Ezután a kir. ügyész adja elő vádbeszédét, a melyben főképp kiemeli, hogy az eddigi vizsgálatok nem vezettek eredményre, mert nincs megállapítva, hogy tényleg fulladás okozta-e a halált, vagy pedig szándékos cselekedet.

Tehát így el kell fogadni a vádlottnak azon állítását, hogy a szülés után beálló megfulladás volt a halál oka, de mindenestre elősegítette azt a gondatlan szülési folyamat. Azonban nem fogadhatja el azt, hogy vádlott a bekövetkezendő állapotjáról ne tudott volna, ezt megczáfolja anyjának a vallomása, hogy tehát csakis őt terheli a gondatlanság, miért is a btk. 290. szakasza értelmében gondatlanságból eredő emberölés büntetésében kéri a vádlott megbüntetését. Enyhítő körülményül hozza fel, hogy házasságon kívül született gyermek születése mindenestre szegényítő eset reá nézve, de súlyosbító, hogy elmulasztotta a szük-

séges eljárásokat ilyen esetben megtenni. Kéri egyszersmind a költségek megtérítésében elmarasztalni.

A védőügyvéd nem látja itt beigazoltnak a gondatlanság esetét és miután a kir. ügyész maga is eljettette a gyilkosság vádját egyedül a segély hiányában beállott megfulladást lehet konstalálni, s kéri, hogy vádlottat a gondatlanságból eredő gyermekgyilkosság vádjára a főmentésék fel.

Vádlott megkérdéztetvén védelmére nem kíván egyebet felhozni.

Ezután a bírák visszautaltak ítélet hozatal végett, a melyet 12 órakor hirdettek ki.

Hamar Klára a vádlottat a kir. törvényszék a büntető törv. 290 §-ba ütköző vétség gondatlanságból eredő emberölés büntetésében mondja ki vétkesnek és ezért 1 havi fogságra és a felmerült költségek megtérítésére kötelezi. Az egy havi fogság a vizsgálati fogság által ki töltőnek tekintetik.

Az ítélet megindokolja, hogy habár a gyermek halálát tényleg fulladás okozta a mit az újszülött részleges légtelenség idezett elő és semmi fele erőszak nem volt rajta észlelhető — tehát a gyilkosság szándéka határozottan ki van zárva; azonban kellő segély nyújtás és gondos szülési folyamattal a halál meggátolható lett volna, s mivel a segély nyújtásra legelőbb is az anya köteles, így vádlott gondatlanságot követett el, miért is a büntörvk. említett szakaszával büntetendő.

A vádlott megnyugodott az ítéletben, azonban az ügyész súlyosbításért, a védő ügyvéd pedig a gondatlanságból eredő megbüntetés törlesztéséért fellebbeztek.

Az elítélt a kit mindjárt szabadou bocsátottak — zokogva hagyta el a termet és odakint megtörve hullott anyja karjába. Sz.

Gondold meg mit kívánj.

Bizalmas baráti körben vacsoráztam a minap. Minden megbeszélés nélkül verődünk össze a vasuti állomás éttermében.

Megesontosodott agglagények akik nem vagyunk abban a szerencsés helyzetben, hogy szabadságot élvezve valamire a fenyves éltető levegőjét szivnánk, hogy némi illuziót keltsünk magunkban, mintha utaznánk kijöttünk vonatfűtőt nyelni.

S néhány szalma özvegy, akik pedig abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy a feleségeiket furdőre küldhették, szintén kijöttek, hogy ne legyenek találhatók — ha a feleség barátnőitől jön az izenet: tessék eljönni vacsorára!

Mert találékonyok az asszonyok! Mielőtt elmennek az itthon maradó barátnőt megkérlik.

— Kedvesem hívd meg az uramat gyakran vacsorára, nehogy hozzászokjék a lumpoláshoz.

Mikor már rózsás kedvünkben voltunk s éppen az első pezsgős palack durranását fogadták zajos derűtséggel, lépett be Dery Pali.

— Szervusz Pali! Új le Pali! Hát hogy mint jössz közénk? — fogadtuk nagy lelkesedéssel.

Dery leült, megtörülgette a homlokát, egy pohár pezsgőt felhajtott, s csak azután kiáltott fel:

— Hej gyerekek, milyen okos hogy itt találak benneteket, jó kedvem van ma, mulatunk egyet. Most adtam vasutra az asszonyt. Azután elkomolyodva folytatta — tudjátok végtelenül — szeretem a feleségemet s csak egyetlen nagy hibája van, nagyon sokat tud beszélni. Bámulatra méltó beszélő képességgel adja elő, hogyan lépett ma egyet az első Milike, máskor hogy mint esett el, — s ha észreveszi, hogy érdeklődésem egy piczikét lankad, kkor rám fogja, hogy én vagyok a világon a legrosszabb apa stb. S ha megzondolom milyen emberfeletti kinokat szenvedtem

valamikor a gondtól, hogy talán nem tud beszélni?!

S milyen hunczút a sors! Hányszor kívántam úgy a hónap vége felé, hogy megússem a főnyereményt? Mennyire óhajtottam, hogy az első gyermekem fia legyen! S egyiket se teljesítette csak épen azt, hogy vajha feleségem beszélni tudna! Akkor persze még nem volt a feleségem.

Varjatok elbeszélésem nektek hogyan házasodtam meg; ne féljétek nem lesz hosszú a történetem, — de előbb igyunk!

Kocziút után újból kezdé:

Ezelőtt négy évvel a hivatalfőnököm négy h-ti szabadsággal kinalt meg. Természetesen örömmel fogadtam, csak az ütött szeget a fejembe, hogy mit csináljak én már most a szabadságommal. Birtokom nincs a hová leutazzam, itt csak nem maradhatok. — Fürdőre elmehetnék, — de oda meg pénzem nincs.

Újabb megis házi bankarommal Spitzer urral folytatott eredményes tanácskozások után egy kisebb fajta fürdőbe mentem el. — Gyönyörű erdei uton gyalog sétáltam be. Az allomástól alig száz lépésnyire nagyon szép fiatal leány jött velem szemközt. Fehér ruhás károsu alakja élesen kivált a zöld keretből. Széles, kissé halovány arcocskáján, gyermeki boldogság ömlött el, — látszott egész lelkével élvezni a szép sétát. Bámoló tekintetemet látva gyengén elmosolyodott s mikor én megfordultam, hogy tovább láthassam, ő alig észrevehetőleg szintén visszatekintett, mintha a ruháján igazított volna valamit.

Ezután mindennap láttuk egymást... Én kerestem az alkalmat s úgy látszott ő sem kerüli. Mindig egyedül járt, nagymamája, akivel itt tartózkodott nagyon beteg öregasszony volt s nem jött ki soha. Egyedül lévén úgy látszott kerüli az embereket, mert soha senkivel beszélni sem láttam. — Egy délutáni térszenen jött az a bolond ötletem, hogy talán néma.

A eszükraázdá előtti terászon minden hely el volt foglalva, csak ő ült egyedül egy asztalnál. Dobogó szívvel közeledtem s miután tisztelettel köszöntem, megkértem engedné meg, hogy az asztalhoz üljek. — Ő kedvesen mosolyogva intett igent, ekkor kezdtem ideges lenni, miért nem szólt? Később mikor szintén egy hang nélkül odaintette a pinczert, fízelt és főhajással távozott, már majd meg őrdültem a gondolattól, hogy bizonyosan néma... Csak most jöttem rá, hogy mennyire megszerettem.

Rettenetes lelekalapóban idültam utána mindig azt kérve bár sejtelnem ne lenne igaz.

Egy fordulónál már jó messze a fürdőtől láttam, hogy hirtelen megáll, perczel később egy cigányasszony rongyos alakját láttam követelősen jönni felé s reá hallam az ő éles sikoltását.

— Elmenj — ordítottam és rohantam feljök mire az asszony megugrott s én odaérve édes nyúlással szívemben, hogy a hangját hallhattam, meglehetősen zavartan és ügyetlenül mutattam be magamat és ajánlottam fel kíséretemet.

Többé nem is engedtem egyedül jarni a kissé elhagyott erdei utakon s ő láthatólag s később már kifejezetten is szívesen fogadott kíséremül.

Igy ismerkedtünk meg. A többit szükségtelen elmondanvm; tudjátok hogy a feleségem lett és nagyon szeretem, csak az a egy hibája van, hogy nagyon sokat tud beszélni.

Miska.

S Z E Z O N.

Debreczen. július 24.

Leszállt az est s én kinn ülök
Egy kávéház előtt,
Nézem az utcák életét,
A sok járó-kelőt.
Mellettem fonnyadt palma áll,
Rám villamfény ragyog...
Olvad fagyfoltot szücsölők —
Egyszóval nyaralok.

A levegő fülledt, nehéz,
Szoritja mellemet;
De boldog aki odafönt
A Tátrában lehet!
Itt lenn az élet oly üres,
Akár a parlament,
A sok beszédes honatya
El, jobbra-balra ment.

De ők nem nyaralnak azért,
A választás közel.
Választót fogni, párthívet
Most nyakra, főre kell.
Beszámolnak minden fele,
És hogy a pénz a bor,
Választó s választott szíve
Most végre egybe forr.

És fogy a hús sör, mint a szó
A sok pártvacsorán...
No megtörtént ez itthon is
Kongresszusok során;
Volt sör is, tornás virsli is,
Anket, banketéz's...
Igy esett Montgomeryban
A tanügy rendezés.

Kincses Kolozsvárott pedig
Sok kálomista pap,
Habár nincsen is sok haja,
Egymással hajba kap.
Kolozsvár-e vagy Nagy-Enyed?...
És küzdenek a felek,
Kolozsvárt nyg is hús a lég,
Nem árt egy kis meleg.

Köztük harcol jó Bánffy is,
Mit most a kabinet?
Többi miniszterhársa is.
Nyaralni elsiet.
Csak egy nem mozdul semmiért...
Wlassics itthon maradt;
Ő akkor is vet, dolgozik (?)
Mikor más már arat.

Peng a kasza és száll a dal,
Harsog a vig kacaj,
Csak ép a néppárt földjein
Termett csalán, paraj.
A fekete gróf utazik,
Gyász az mi véle száll.
Az ő nagy elvei főtött
Mar a pap prédikál.

Ki neki kenyeret kinal,
Azt kövel dobja meg,
A bibliát fordítja fel
A megtevedt tömeg.
Ez hírhedt néppárti urak
A ti érdemetek!...
Kár szót is vesztegetni rá —
... Hej pincér!... Fizetek...

Pásztor.

Leányvásár a Gainán.

Gainán most divat a nép körében a leányvásár.

Egy fanatisztikus, megkapó, groteszk és mégis bájos kép! táru ott élénk. A ki nem látta, tán el sem tudja képzelni. — Tessék csak elgondolni. Meredek, sziklás, keskeny h e g y i uton kapaszkodunk a csucsfelé.

Egy jókora tér nagyságnyi lapos magaslatt barna sziklatömbökkel körülszegve, széleit mintha csak mesterségesen faragták volna, oly meredek s ezen a könnyen áttekinthető laposságon, mely uralkodik a beláthatatlan hosszú begylánczokon, a legtarkabb, legbizarrabb színhatásu, élénk, larmás kép, mely megkap és lebilincsel.

A ragyogó fehér gatyák meg ingujjak ezer fodrain szinte szikrázva törnek meg a nap-sugár s ott nyüzsög, el, tolog a legnagyobb összevisszaságban köztük minden elképzelhető színnek legszelebb árnyalata, itt egy szoknyán, ott egy-egy kötön, fejkendőn, pruszlikon s közbe-be a vörös, tulipános tarka ládák, — egy-egy fényes cilinder meg fehér szalmaka-

lap és itt is ott is egy tarka riska tehén, vörös színű borju, vagy fehér kecske... S innen, a lapály széléről nézve, mintha minden egyes alak a levegőben mozogna, élesen furódik a tiszta kék mennybolt azuros színébe.

Tisztán válnak ki a haragos zöld tűz vörös, fekete meg egyéb színek a kék báltérből, s ha két alak között rés támad, áteszillan a menny diskret színe. Sehol egy szemernyi árnyék, csak csupa fény, szín csillogás, ragyogás.

És az a bábeli hangzavar, zsivaj, láрма! Tréfalkozó, nevetgélő, alkudozó legények, kacagó leányok, trombitaszó, hegedű, duda meg havasi kürt, — közbe-közbe egy-egy sikoltás, énekszó s ki-ki hangzik itt is, ott is a kecskék mekegése, egy-egy borju-bögőse s malaczok visitása...

Es folyik az alku. tart a vásár nagy vigan, el-eltünedezik itt is, ott is egy-egy boldog pár, — hogy ragyog az arcuk! — és ez így tart, míg a nap le nem megy. Akkorára már csak az öregek, meg az ülve maradtak a teret s a mint a nap fényes tányérja lassan-lassan lehanyatlik az alantuszó felhők ölébe, ismét csendes már a lapály s lemondóan, hallgatagon vonulnak lefelé a párját nem lelt szomorú leányok — s csak néha-véha hallik egy halk sóhaj. Majd jövőre! Tán majd esztendőre!...

Lassan-lassan áztán elül a por, csendes, néma már a hegyi-ut is, — s a sápadtképi hold mire feltolja az éj peremére fényes koronáját — már nem is sejti, hogy a leszálló alkony mennyi ma született boldogságot, üdvösséget — s mennyi keserű csalódást reményt vesztett ketségbeesést ta'ar be fekete leplevel...

Illem szabályok a fürdő vendégek részére.

Uj podgyászodban nem szükséges, hogy sok legyen benne a holmi. Födolog, hogy minél szebb legyen, mert külseje szerint kapsz jó vagy rossz szobát.

Soha ne kérdezd a fürdőorvostól hogy mikor utazhatsz már el.

Ugy tudjal kártyázni hogy a fürdőorvostól, okvetlenül visszanyerjed a konoráriumot

Soha sem hozass gyergyát a fúszerezéstől, mert többé a szállóban soha nagyságosur-nak nem szólítanak.

Ha rossz a kedved, zárd magadra az ajtót. Sorsod felől panaszkodnod csak odabaz illik hitelezőid előtt.

Cigányprimásnak játékát csak ötforintos-sal terhelt kézzszorítással illik megköszönnöd.

Nem okvetlenül szükséges, hogy sárga cipőben, fehér flanel ruhában és fehér kalapban sétalgass a gyógyterem körül mert jegyezd meg oh halandó vendég, hogy leány még nem szeretett a fürdő hivatalos gigerlijébe.

Semmi esetre se viseld pedig ezt a vilá-gosságot oly tüntetőleg hirdető fürdő egyenru-hát hogy ha titkos légyottra készülsz. Ily fehér flanelruha nagyobb áruló, mint tíz villa-mos reflektor.

Az első reggeli idejében soha ne, új szép asszony ismerősödhöz. Tudj meg, hogy ilyenkor szép asszony toilletje meg nincs egészen rendbe és hogy ilyenkor nem az udvarló hanem a jó forró kávé kedvéért jön, melyert neha rajongni is szokott.

Legillőbb, hogyha akkor ülsz a szép asszonyok asztalához, a mikor már lámpára gyujtanak. Akkor határozottan legszebbek es elvégre toilletjükön már nincs semmi igaz-tani való.

Néhány asszony nem szereti, ha férje jogait respektáld, de azt viszont erősen megköveteli, hogy házibarátjának összes jogait tiszteletben tartsad.

Általában véve respektáld az állandó udvarló előjogait, hogyha azt akarod, hogy a te előjogaidat respektálják a mikor majd te leszel az állandó udvarló Várd be türelemmel, míg elődedet elcsappják. Néha ez nagyon gyorsan szokott bekövetkezni.

Siess a szerelmi vallomásokkal, mert imádod minden perczen elutazhatik.

Nem vagy köteles megtudni, hogy mily napon születél, csupán ideáld nevenapját nem szabad elfelejtened, mert különben meghaltál az ő számára.

Fizetőpinczérel soha ne elegyedjél politikai vitába, hogy ha magadban ülsz. Ez megszűröl olybá tűnik, mintha adósságaid rendezéséről volna szó.

Egy igazi gentleman ugyan minden tömeges kiránduláshoz jelentkezik, de soha részt nem vesz bennük.

A fürdőszálló folyosóján soha ne tekint be valamelyes nyitva maradt szobában. Néha kellemetlen látványosságnak teszed ki magad, főleg ha apró gyerekek is leknak a ily szobában.

A francia bonne-okkal soha ne beszélj francziául. Halálos veszedelembé hozod őket, mert kiderülne, hogy nem tudnak francziául.

A „Santa Lucia-t és a „Funiculi-Funicula-t a legsötétebb rejtek helyen se énekelj. Ideáld véletlenségből ráismer hangodra és e két dal — énekléséért örökre megundorodik tőled.

Ha jó emléket akarsz hagyni magad után, úgy bucsud napján add becsületszavadat ad a fürdőigazgatónak, hogy jövő évben újra eljössz. Borraivalok tekintetében pedig ne feledkezzél meg a lámpagyújtogatóról sem. A fürdőorvosnak pedig köszönd meg, hogy megmentette életedet.

Ha a fürdővendég nem igen akar boldogulni, úgy nem nagyon szükséges, hogy betartsa ezeket az illemszabályokat. Elvégre is sokkal könnyeb ezeket megírni, mint betartani.

Salamon Ödön.

**Közgazdaság
Budapesti gabonátözsde**

július 23.

A készáruüzlet hivatalos árjegyzései a következők

B u z s a	kilós	Ar 100 kg.	kilós	Ar 100 kg
Bánsági ó	75	6.50	6.60	76
» »	77	6.50	6.60	78
» »	79	6.65	6.75	80
Tiszavidéki ó	75	6.55	6.65	76
» »	77	6.55	6.65	78
» »	79	6.70	6.80	80
Pestvidéki ó	75	6.50	6.60	76
» »	77	6.50	6.60	78
» »	79	6.65	6.75	80
Fehérmegyei ó	75	6.50	6.60	76
» »	77	6.50	6.60	78
» »	79	6.65	6.75	80
Bácskai ó	75	6.65	6.70	76
» »	77	6.65	6.70	78
» »	79	6.85	6.85	80
Észak magy	75	6.50	6.60	76
» »	77	6.50	6.60	78
» »	79	6.65	6.75	80
		Min. hekt. -ben	Ar kilógram.	
Rozs elsőrendű uj		70—72	5.50	5.55
» másodrendű »		—	5.45	5.50
Árpa takarmánynak »		60—62	4.45	4.70
» égetni való »		62—64	0.00	0.00
» serfőzdei —		64—66	6.20	6.50
Zab — — — — uj		39—41	6.20	6.50
Tengeri bánsági — uj		—	3.85	3.90
» más nemű —		—	3.80	3.85
Repcze bánsági		—	0—	0—
			9.65	10.20

Kőbányai sertés-piacz.

július 23.

Hízott sertés arak : 1. Magyar első rendű Öreg nehéz (páronként —400 klgron felüli sulyban — krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 klgrm sulyban) — krig. 3. Fiatal nehéz (páronként 320 klgron felüli sulyban) 45-46 krig. 4. Fiatal közép páronként 251—320 klgr. — sulyban 47—48 krig. 5. Fiatal könnyű (páronként 250 klgrm terjedő sulyban) — 46—47 krig. II. Magyar szedett: Nehéz (páronként 280 klgron felüli sulyban) 45 krtól 46 krig. Közép páronként 220 — 280 klgrig terjedő sulyban) 44 45 krig. Könnyű (páronként 220 klgrig terjedő sulyban 43—44 krig Szerbiai 9. Nehéz (páronként 200 klgron felüli sulyban) 48—49 krig. 10. Közép (páronként 200—260 kgr. sulyban) 45—46 krig. 11. Könnyű (páronként. 220 klgrig terjedő sulyban 44—45 krig. Sertés létszám 1896 évi júliu hó 21-ik napján volt készletben 7769 drb. 1896. július hó 22. napján felhajtott — drb. 1896 július 22. napján elszállított 19 drb. 1896. évi július hó 23-ik napjára maradt 7750 Sertés forgalom üzletirányzata változatlan

CSARNOK

Mullámok közt.

Regény két kötetben.
Irtá : CSENGEY GUSZTÁV.
Második kötet. 121

A pohár csordultig telt.

(Folytatás.)

Mindezt figyelemmel kísérvén, megfogható lesz Malvine kétségbeesése, midőn a mártonfalvi katastropháról értesült s a rablók Bertát hozzája vitték. Látni sem akarta. Azonnal Villámhoz küldte a leányt. Hisz már akkor aztis megtudta Terezától, hogy vetélytársnője nem Berta, hanem Ida volt. E szerencsétlen nő halála lehűtötte Malvine szenvedélyét s fölkelte benne a szemrehányó lelkiismeret gyötrelmeit, más részről új vonalmanak tárgya — Kálmán előtt volt kénytelen megsemmisülnie éreznie magát. Hisz ő volt első indító oka Kálmán szülői végveszedelmének. A gondolat, hogy Kálmán szerettei, a Mártonfy-család tagjai az ő terve által buktak el véresen, kétségbeejtette. Nem enyhítette gyötrelmét az a tudat, hogy ő nem így akarta, sőt visszavonta a parancsot; a lelkiismeret mindig azt sziszegte : „Meg sem lett volna szabad kezdeni a terv foganatosítását, sőt gondolni sem lett volna szabad Villám megközelítésére ily végzetes tervvel.“ Oh, de hisz akkor még nem ismerte Kálmánt!... Mindegy!... ismerte Farkast s tudta, hogy soha nem egyesülhetnek; vétkes módon akarta erőszakolni végzetét, hogy ez óhajta reménye szerint alakuljon át, a végzet ellene fordult s az ő szívet alakította át, s büntetésül most kétségbe ejti saját bűnös tervének eredménye által.

Malvinenak élvisselhetlen lett az élet. Tehát meg kell halni ma.

A pohár csordultig telt.
Malvine késő estére tért vissza szobájába. Elővette még egyszer naplóját, leírta életének utolsó eseményeit azzal a szándékkal, hogy ezt a naplót Kálmánra hagyja.

A végső nap halálos izzalma azonban anynyira kimerítette, hogy midőn az utolsó sort leírta, kiesett kezéből a toll, hátra esett karaszekébe és ájulással határos álomba merült. Tizenkettőt ütött a szoba masszív arany álló órája, midőn Malvine felébredt.

Ismét oda ült iroasztalkájához, naplóját lepecsételte, a nélkül, hogy csak még egyszer is felnyitotta s beletekintett volna. Sok volt ebben a naplóban, mire a halál órájában nem akart visszaemlékezni. Oh pedig hasztalan eejtette pecséték alá amaz emlékeket: élő képeken vonultak azok végig lelki szemei előtt... szomorú, lelekgyöttrő képek, melyek csak közelebb ülték sírjához.

— Készüljünk! — mondá önmagának suttogva — nincs mit vesztenem. Én lejátszottam szerepemet. A függöny gördüljön le. Ezt a színművet — folytatá naplójára mutatva — meg-

fogja érteni az, kinek hagyományozom; más ne nyuljon hozzá. Irjuk rá: „Átkozott legyen, ki e pecséteteket feltöri azt kivéve, kinek szánya van.“

Es ráírta a Shakspeari szavakat.
Azután ráírta a czimet:
„Mártonfalvai Mártonfy Kálmán magyar honvéd-örnagynak.“

— Így!... És most utra, tévelygő lélek!... Borulj le annak színe előtt, kihez repülni készülsz, bocsánatért, nyugalomért.

Malvine letérdelt, összekulesolá kezeit és imádkozott... Átszellemült szép arca ragyogott mint egy szeráfé, eltűnt arról minden földi kifejezés: az égbe vágyódás mindent elsimitó érzelme ült ki a fényes arczra s hirdette, hogy most a mennyország kapuján fognak kopogni bebocsátásért.

(Folyt. köv.)

KEGYES FERENCZ

előbb Boros J. sirkő raktára

a kereskedelmi bank palotájában.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy **Boros Ignác** urtól

a sirkő- és kőfaragó-üzletét

megvettem és azt minden e szakmába vágó kövekkel dusan felszereltem és ujonnan berendeztem, úgy, hogy a legnagyobb igényeket is kielégíthetem.

Raktáramban mindenkor nagy választékban vannak mindenféle **márvány, granit és Syenit sirkővek.**

Elvállalok **sirkerítéseket vasrács-csal, vagy anélkül, továbbá sirkő építések** jutányos áron eszközölk.

Sirkő üzletemet személyesen fogom vezetni és igyekezetem oda irányul, hogy **szolid, pontos kiszolgálás és jutányos áráimmal** a nagyérdemű közönség teljes bizalmát kiérdemeljem.

Vidéki megkeresésre rajzokkal és árjegyzékkel szivesen szolgállok, sirkővek felállítását úgy helyben, mint vidéken teljesítem

Magamat a t. közönség pártfogásába ajánlván, maradtam kiváló

tisztelettel
KEGYES FERENCZ.

896/1896. v. k. szám.

Árverési hirdetmény.

A debr. kir. bíróságnak 15585/1896. P. sz. végzése folytán közhírré tétetik, miszerint Adolf Wiener, felpres czég részére Buzágh János, debreczeni lakostól 160 frt 91 kr. tőke, ennek 1896. évi április hó 30-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 39 frt 16 kr. perkölttség erejéig 1896. évi június hó 11-én bíróság lefoglalt és 1885 frt 50 kr-ra becsült bolti áruk és üzleti felszerelvényekből álló ingóságok 1896. évi július hó 27-én d. e. 9 órakor kezdetét veendő és Fő-utcán, 1822 számú háznál Josef Pichler 80 frt 55 kr. tőke követelése és jár. kielégítése végett is egyidejűleg, mint szintén C. Goldmann és Comp czég 128 frt 85 kr. tőke követelése és jár. erejéig megtartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénz fizetés mellett, szükség esetén becsáron alól is el fognak adatni.

Debreczen, 1896. évi július hó 7-én.

Török Péter
bir. kiküldött.

